
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 116, juni, juli 2014

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>
Facebook: <https://www.facebook.com/roel.velema.5>

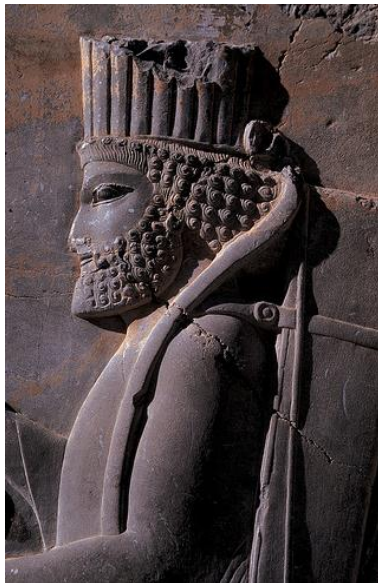
Daniël de Profeet

Deel 6

Daniël in de Leeuwenkuil (Daniël 6)

“... waarvan gesproken is door Daniël, de profeet ...” (Matt. 24:15).

Darius, de Meder (Dan. 6:1)

Darius, de Meder (of Mediër) wordt buiten het boek Daniël (6:1-29; 9:1; 11:1) niet genoemd. Darius verkreeg het koningschap over het Perzische rijk na de dood van Belsazar, de koning van de Chaldeeën (de Babyloniërs). De geleerden weten nog steeds niet wie hij precies is geweest, maar zeker is dat hij na de verovering van het Babylonische rijk voorlopig in Babel zijn residentie had en hij 120 stadhouders aanstelde en boven hen drie rijksbestuurders van wie Daniël er één was (Dan. 6:3) Zeker is ook dat Daniël éérs onderdaan was van het rijk van Nebukadnezar en daarna van het Perzische rijk, eerst onder het koningschap van Darius. De leeuwenkuil waarin Daniël werd geworpen, stond in het paleis van Darius.

Darius is niet te vergelijken met Belsazar, want in Daniel 6:27 erkent Darius dat de God van Daniël de “levende God” is. Een goede titel voor Daniel 6 is dan ook “de levende God”.

Darius had 120 stadhouders aangesteld en drie rijksbestuurders, waarvan Daniel er één was. Darius had het rijk goed georganiseerd, maar wist dat niet iedereen te vertrouwen was. De stadhouders moesten rekenschap afleggen aan de rijksbestuurders, maar er was ook onderling wantrouwen en jaloezie en zij schrokken er niet voor terug om elkaar aan te klagen. Ook Daniël ontkwam niet hieraan toen vanwege zijn betrouwbaarheid “*de koning van zins was hem over het gehele rijk te stellen*” (Dan. 6:4b). Zijn tegenstanders wilden zijn betrouwbaarheid onderuit halen, zoals dat tegenwoordig ook heel gewoon is in de politiek.

Van deze hele groep van koning, stadhouders en rijksbestuurders, onderscheidde Daniël zich “*doordat een uitnemende geest in hem was*” (Dan. 6:4).

Wanneer we beseffen dat Daniël onder het Oude Verbond leefde, maar wij als gelovigen staan onder de zegen van het Nieuwe Verbond, weten we dat dit de zegen betekent van een nieuwe geest, de Geest van Christus met Wie we één zijn. Als gelovigen strekken we ons daarom niet uit om een uitnemende geest te hebben, maar is dat ons uitgangspunt. Het is het leven dat wij leven door het geloof van de Zoon van God (Gal. 2:20). “De uitnemende geest” is “die gezindheid” waarover Paulus spreekt:

“*Want wie kent de zin [gezindheid] van de Heer., dat hij Hem zou voorlichten? Maar wij hebben de zin [gezindheid] van Christus*” (1 Cor. 2:16).

“*Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was*” (Fil. 2:5).

“*Laat ... zijn*” is geen werk of streven. Het is een laten gaan. Wanneer we iemand bij ons [thuis] laten zijn, laten we iemand gewoon toe om zich ook thuis te voelen. Zo laten we ook de gezindheid van Christus toe en geven we die ruimte. Omdat wij één geest zijn en Christus ons leven is, is nu ook de gezindheid of denken van Christus ons denken geworden. Ik maak daarom geen onderscheid meer tussen Christus’ denken en mijn natuurlijke denken. Zijn denken is ons denken die tot uitdrukking wordt gebracht door ons zwak natuurlijke vat die <vul je voornaam> is. We zien onszelf niet langer als een verdeeld huis met twee soorten denken. Bijna alle christenen denken dat we alleen ons menselijk denken hebben dat door het woord van God, door de Bijbel en de leiding van de Geest, in lijn gebracht moet worden met Gods denken en “*elk bedenksel als krijgsgevangene te brengen onder de gehoorzaamheid van Christus*” (2 Cor. 10:5) en zo “*hervormd te worden door de vernieuwing van ons denken*” (Rom. 12:2). Wanneer we dan horen dat we de zin (gezindheid, denken) van Christus hebben, kan dat tot de gedachte leiden dat we twee soorten denken hebben, het goddelijke en het menselijke.

Wanneer we beginnen te zien dat we één geest zijn (met Hem) (1 Cor. 6:17), zien we dat “*we zonder Hem niets kunnen doen*” (Joh. 15:5), dus ook niet als een apart persoon onze gedachten krijgsgevangene brengen onder de gehoorzaamheid van Christus. Onze gehoorzaamheid is niet wat wij doen voor God met de vraag “Wat moet ik doen”, maar het is de gehoorzaamheid van het geloof, van “Heer wat doet U?” In plaats van het managen en veroordelen van onze natuurlijke gedachten, leef ik nu door “*het geloof van de Zoon van God*” (Gal. 2:20).

Omdat er geen scheiding is tussen Christus en mij, en ik die scheiding ook niet wil zien of toelaten, betekent dat mijn natuurlijke gedachten de springplank zijn voor de gezindheid die ik heb in Christus. Vaak zijn mijn natuurlijke gedachten die van zorg, nood en gebrek. Omdat wij levende en zelfbewuste vaten (containers) zijn, brengt Hij deze gedachten en gevoelens in lijn met Zijn gedachten. Zo brengt Zijn positieve pool en onze negatieve pool en stroom van levend water in beweging en leeft Hij als ons.

De rank aan de wijnstok heeft ook geen apart leven van de wijnstok en kan ook niets doen los van die wijnstok. Zo erkennen wij ook geen ander leven in ons te hebben dan de inwonende Heer. De openbaring dat Christus ons leven is, komt niet door informatie of theologie, maar door inzicht van de inwonende Geest die één is met onze geest. We zien onszelf nooit meer apart van Hem als een persoon die naar Hem moet toegroeien. Ben ik blij, dan ben ik blij. Ben ik droevig, dan ben ik droevig. Er komen genoeg moeilijkheden op ons pad die ons droef en bezorgd kunnen maken, maar in die alle is het de situatie van de Heer. Onze eenheid, onze vereniging met Christus in de geest, is niets anders dan dat wij Christus in onze menselijke vorm zijn. Het gevolg is dat we alleen Christus zien in ALLE dingen. Dat is wat de Heer een zuiver oog noemt.

Het is belangrijk dat we zien dat we de nieuwe mens zijn en dat de oude mens, de oude geest, er niet meer is. Maar er bestaat ook de innerlijke mens en de uiterlijke mens (2 Cor. 4:16-18). De innerlijke mens is onze geest en ons hart. Het hart is als het ware het huis van de geest, zoals God woonde in het heilige der heilige. Het hart is het huis van de geest, het huis van Christus. De uiterlijke mens is het huis van de innerlijke mens, ons vlees, onze ziel en lichaam waar we het lijden van Christus in meedragen. Zoals ons hart is, zo wordt ons leven. Wanneer de innerlijke mens van dag tot dag wordt vernieuwd, is dit de uiting van innerlijke barmhartigheid (Luc. 1:27) en innerlijke ontferming (Col. 3:12). Kortom, het is de vrucht van de Geest. De innerlijke mens is wie ik in het diepste van mijn wezen ben, een zoon van God. Wie ik werkelijk ben, is wie ik in de tegenwoordige tijd ben. Bijvoorbeeld 'ik ben'. 'Ik ben' sluit de kloof tussen mij en Christus. Ik ben het licht van de wereld. Ik ben Christus in mijn menselijke vorm. Ik ben volmaakt. Wat geldt voor Christus in Zijn opstanding, geldt ook voor ons. 'Ik ben opgestaan' en het oude is voorbijgegaan (2 Cor. 5:17).

Wanneer we zien wat voor rijkdom wij hebben in Christus, dan zijn we zelfs in een hogere positie om een licht te kunnen zijn zoals Daniël dat was. Zoals Christus wandelde op deze aarde en God werken voor Hem had voorbereid, heeft ook God werken voor ons voorbereid (Ef. 2:10). Onze Heer, maar ook Daniël, had een roeping in deze wereld en ook wij hebben een roeping. *"want zoals Hij is, zijn ook wij in deze wereld"* (1 Joh. 4:17). Alles wat ons tot leven en godsvrucht strekt, is ons deel in onze eenheid met Hem. Spreek daarom het verlangen van de Heer in je uit dat Hij zich in jouw sterfelijk vlees, als een licht en een zout van deze wereld, zal gebruiken tot een zegen waardoor velen hun vertrouwen op de Heer zullen stellen en wij veel vrucht dragen tot eer en lof van Zijn naam.

Zo'n man was Daniël.

“Open vensters aan de kant van Jeruzalem”

“Zodra Daniel vernomen had, dat het bevelschrift geschreven was, ging hij naar zijn huis; nu had hij in zijn bovenvertrek open vensters aan de kant van Jeruzalem; en driemaal daags boog hij zich neder op zijn knieën en bad en loofde zijn God, juist zoals hij dat tevoren placht te doen” (Dan. 6:10).

De uitdrukking “open vensters aan de kant van Jeruzalem” is de sleutel tot heel Daniël 6 en daarmee is Daniël 6:10 ook het sleutelvers van het hoofdstuk.

Voor Daniël was het geen ritueel om drie keer per dag te bidden in de richting van Jeruzalem, zoals dat voor moslims wel is om zevenmaal te bidden in de richting van Mekka. Er zit een diepere gedachte achter Daniël 6:10. De geopende ramen verwijzen naar het feit dat Daniël toegewijd was aan alles waar God aan toegewijd was. Daniël was geen jonge man meer en Hij had zijn geloof nooit voor zich gehouden. Hij bad daarom met geopende ramen tot God, zodat zijn identificatie met de God van Israël hem vatbaar maakte voor de dreiging van de wereld.

Het dagelijkse gebed van Daniël heeft zijn tegenhanger in het Nieuwe Testament:

“Bidt zonder ophouden” (1 Thess. 5:17).

Wanneer we pas de Heer hebben leren kennen, proberen we dit gebod in praktijk te brengen, want we moeten toch bidden voor onze omgeving en de nood in de wereld? We zien gebed dan vooral als een middel om ons doel te bereiken. Gebed is gehoorzaamheid en we leggen ons toe om Hem te gehoorzamen in alles, want dat brengt ons dichter bij het hart van God, zo wordt geleerd. Na veel jaren in zo’n woestijnperiode te hebben geleefd, komen we tot het besef dat *“we niet weten wat we bidden zullen naar behoren”* (Rom. 8:26). We leren dan dat we één geest zijn en in onze geest Christus en ik en volle zichtbaar zijn en waarbij Hij ons leven is en wij zijn gestorven aan een onafhankelijk leven met Hem. Dat stelt gebed ook in een ander licht, zoals we zien in Ezechiël 36:37:

“Zo zegt de Here Here: ook dit zal Ik mij door het huis van Israël laten afsmecken on hun te doen ...”

In dit vers zien we dat gebed niet begint bij onszelf als schijnbaar onafhankelijke personen, maar bij God. Gebed begint bij Christus als ons, zodat het gebed dat op ons hart ligt, uiteindelijk haar oorsprong vindt in de inwonende Christus. Ook wanneer we onze zonden belijden, begint dat bij God omdat gebed begint in onze geest. Gebed dat niet in onze geest begint, is geen gebed. Gebed dat in onze geest begint, werkt zich ook uit in ons leven doordat dat wij dat gebed gaan afsmecken. Op deze wijze werken God en mens als één en zal het gebed gezag hebben en dat terugkeert naar de troon van God. Gebed is daarom een middel van God, ja het leven van God Zelf, om Zijn gezag als ons tot uitdrukking te brengen.

Een man van gebed heeft maar één zaak op het oog en dat is het doel en de eer van God. Een man van gebed heeft een “zuiver” oog dat maar op één doel is gericht, in één richting, de richting van Jeruzalem dat Gods troon symboliseert (vgl. Matt. 6:22,23).

Een voorbeeld. Stel dat we geen werk hebben. We bidden dan zo gemakkelijk: “Heer, ik heb geen werk, geeft me een baan!” Gebed heeft geen uitwerking wanneer we God aan het werk willen zetten of wanneer wij schijnbaar onafhankelijk van Hem willen handelen. Gebed in eenheid is niet “Heer, dit moet U doen” of “Heer, help me dit te doen”. Gebed is “Heer, ik heb geen werk. Wat gaat U doen?” “Verheerlijk Uw naam in mijn werkeloosheid of wanneer ik werk krijg, want ik weet dat U voor mij zorgt.”

Wanneer we een vader worden in geloof en onze eenheid met Christus zien, wordt heel ons leven een leven dat zich naar God opheft. “*Bidden zonder ophouden*” wordt dan een geestelijk ademen waar we ons nauwelijks van bewust zijn.

Gebed is God die Zich uitdrukt in ons leven door Zijn wil, Zijn gezindheid. Omdat Christus ons leven is in de geest, hebben wij ook de zin of de gezindheid van Christus (1 Cor. 2:16). Wanneer Paulus zegt dat wij de gezindheid van Christus menen te hebben (Fil. 3:15), dan bedoelt hij hiermee dat we ons het bezit daarvan moeten beseffen.

Eenzijds weet onze hemelse Vader wat we nodig hebben voordat we Hem bidden. Toch vraagt Hij ons om het te vragen, omdat dit gebed bij Hem begint. Gebed werkt daarom de nood uit die God op ons hart legt. Dit kan een persoonlijke nood zijn, maar is altijd tot de eer van God. Omdat God Alles in allen is, bestaat alles uit Hem, ook het gebed dat bij Hem ontspringt. Gebed kan in feite niet geleerd worden door een cursus te volgend of geleerde boeken over gebed te lezen. We kunnen ons door theologie “*laten leren, zonder ooit tot erkenning der waarheid te kunnen komen*” (2 Tim. 3:7). Jezus, als de Waarheid, kan niet geleerd worden. Dit leven is niet een reeks lessen. Het is het Leven van een Ander dat nu de onze is en het is niet een leven dat zich steeds verbetert. Gebed is levend en organisch en de uiting van de Geest waarvan wij een tempel zijn.

Dit was het soort gebed dat Daniël kende met zijn geopende ramen naar Jeruzalem. Deze ramen spreken ook van uitzicht, van visie. Waar geestelijke visie aanwezig is, is ook oppositie en vervolging.

“*Daarom, koning Agrippa, ben ik dat hemelse gezicht niet ongehoorzaam geweest ... en in het gehele Joodse land en de heidenen verkondigd ... Hierom hebben de Joden mij in de tempel gegrepen en getracht mij om te brengen” (Hand. 26:19-21).*

Het hemelse gezicht was de visie die Paulus ontving van de verhoogde Christus op weg naar Damascus. Elke godsdienstigheid die zich geconfronteerd weet met een diepere openbaring van de Heer, zal zich als een tegenstander opstellen, omdat godsdienst ruimte wil laten voor de mens zonder te accepteren dat Christus alles in allen zal zijn. Hier ligt de diepste strijd in de wereld, dat God Zijn Koning heeft gesteld (Ps. 2:6), waar tegen de machthebbers van deze wereld zich hebben gesteld (Ps. 2:2).

Daniël in de leeuwenkuil

Van Daniël in de leeuwenkuil lezen we in Hebreeën 11:32-33:

*“En wat moet ik nog verder aanvoeren? Immers, de tijd zou mij ontbreken, als ik ging verhalen van Gideon, Barak, Simson, Jefta, David en Samuel en de profeten, die **door het geloof** koninkrijken onderworpen, gerechtigheid geoefend, de vervulling der belofte verkregen hebben, muilen van leeuwen dichtgesnoerd.”*

De sleutel tot Daniël 6 was “open vensters aan de kant van Jeruzalem”, maar zodra ons geloof wordt beproefd, dan wordt onze geopende hemel toegesloten en worden we geconfronteerd met de dreiging van het zichtbare leven. Velen van ons kennen hun persoonlijke leeuwen, de leeuw van lichamelijke en psychische ziekte, van werkloosheid, financiële uitzichtloosheid, materiële zorgen en gebroken relaties. Dit kan ons gemakkelijke tot neerslachtigheid brengen en de vraag is hoe we met dit

alles moeten omgaan. De sleutel is steeds “door het geloof”. Paulus zegt: *“En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof van de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft”* (Gal. 2:20b).

Zoals de mensen in Hebreeën 11 hun “verhalen” hadden, hebben wij ook ons verhaal. Christus is ons leven, en daarom is elke situatie in ons leven Zijn situatie waarin het geloof aanlevert om staande te houden in onze leeuwenkuil. In deze kuil zijn we niet op onszelf aangewezen om ons dapper te voelen. Op Golgotha was de Heer ook niet dapper en was Hij niet de man met stalen zenuwen. Op deze wijze had Hij ons nooit kunnen helpen en was Hij niet in zwakheid gekruisigd (2 Cor. 13:4). De open vensters leerden Daniël dat hij zwak was, zodat zijn zwakheid in de leeuwenkuil de kracht van God openbaarde:

“Welnu, Hij is gekruisigd uit zwakheid, maar Hij leeft uit de kracht Gods. Welnu, wij zijn zwak in Hem, maar wij zullen met Hem leven voor u uit de kracht Gods” (2 Cor. 13:4).

Omdat we in zwakheid zijn geschapen, hebben we geen andere keuze dan het zichtbare en tijdelijke als onze enige realiteit te zien. We bidden dat God ons van onze leeuwen zal verlossen, maar ze blijven ons omringen. We beseffen nog niet dat God ons wil doen beseffen dat *“mijn genade u genoeg is, want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid. Zeer gaarne zal ik dus in zwakheden nog meer roemen, opdat de kracht van Christus over mij kome”* (2 Cor. 12:9).

Joepie! Hier ligt het geheim! De Heer wil dat we onze zwakheden omarmen en er zelfs in roemen met als doel ... dat de kracht van Christus over ons komt.

De geschiedenis van Daniël in de leeuwenkuil is een goed voorbeeld van wat de Bijbel onder 'ascentie' verstaat. Maar wat is ascentie?

Ascentie

Bij 'ascentie' kunnen we denken aan het Engelse 'Ascension' dat 'Hemelvaart(sdag)' betekent. Het woord 'ascentie' betekent ook 'opheffing, opstijging'. Nadat wij met Christus waren gekruisigd, gestorven, begraven, heeft Hij "*ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus*" (Ef. 2:6). Wij zijn daarom "in Christus" naar de hemel opgevaren en zitten we daar boven alle overheid en macht, boven de satan en zijn trawanten, boven deze antagonistische wereld en boven alle leeuwen die ons ons zoveel lijden bezorgen. Het is de realiteit waarvan de geopende ramen van Daniël spreekt. Het is vanuit deze positie dat wij onze lichamelijke aanwezigheid op aarde tegemoet kunnen treden.

Ascentie komt na opstanding. Ascentie slaat daarom op het volbrachte werk van Christus op Golgotha door Zijn dood en opstanding. Om ascentie te ervaren, moeten we eerst zien dat we zijn gestorven. Onze diepste identiteit is nu Christus. Christus en ik zijn als twee vastgelijmde velletjes papier (1 Cor. 6:17). Zie je Christus dan zie je mij en zie je mij dan zie je Christus. We staan beiden op de voorgrond, waarbij Hij mijn leven is. Vroeg of laat beseffen we dat ons christelijke leven geen navolging is, geen aanloop naar Golgotha, maar dat ons christelijke leven begint bij Golgotha. Het is *de fase van vereenzelviging*.

Er volgt een fase op navolging, namelijk de fase van vaders (1 Joh. 2:14). Het is de fase dat we onszelf niet langer apart zien van de Heer, in de zin van Meester en discipel, van God daar en ik hier, van de God die ik dichter wil naderen en op Wie ik meer wil lijken. Het is de fase dat we zien dat we aan de Heer zijn gehecht en één geest zijn (1 Cor. 6:17). Dit woord "gehecht" is van het Griekse woord "*colla*" dat "lijm" betekent. Christus en ik zijn, in mijn geest, als twee gelijmde blaadjes papier één en we staan beiden als één op de voorgrond, maar waarbij Hij ons leven is en Hij ons ALLES "*is geworden*" (1 Cor. 1:30). Deze fase van vader is een fase van grote blijdschap en een geestelijk thuiskomen, omdat Hij in de opstanding nu het hele beeld vult en Hij als ons leeft als Schat in mijn zwak vat. Opmerkingen zoals "Gods grootste probleem ben ik zelf", "Mijn ego staat me nog steeds in de weg" en "Ik ben nog niet helemaal gestorven aan bepaalde zaken", verliezen hun betekenis wanneer we onszelf één met Hem weten.

De leerschool van Christus leert ons, vaak na vele jaren, dat ik niet mijn best voor God kan doen, want Jezus zegt: "*Zonder Mij kun je niets doen*" (Joh. 15:5). Alles om mij heen is verzadigd van het eten van de ik-moet-mijn-best-doen boom en staat de boom van het leven op de achtergrond. "*Ik ben toch ook verantwoordelijk*", zeggen velen en ze houden tot het laatste toe vast aan hun verantwoordelijkheid, zoals ook Paulus deed in Romeinen 7, denkende dat alles uit de hand loopt als ze dat laten gaan.

Maar dood is dood en de graankorrel moet eerst sterven voordat het vrucht draagt. Alles staat of valt met onze identiteit dat Hij ons leven is. Nadat wij met Christus zijn opgestaan, kunnen wij niet verder sterven. Voor zover we spreken van sterven, zoals in Johannes 12:24, is dat het groeiende besef dat onze dood al heeft plaatsgevonden (Gal. 2:20), en wij niet langer leven in de illusie dat wij onafhankelijke personen van Christus zijn die, met de hulp van Christus, denken het christelijke leven te kunnen leven. Het leven in de organische eenheid is de uiteindelijke koninklijke weg, opdat Christus ALLES in ons is en dat alleen het groeiende besef hiervan ons tot volheid in Christus leidt. Het is daarvoor nodig dat we op de bodem van onszelf komen zoals Paulus in Romeinen 7:24. Diep in ons oude leven heeft altijd de gedachte bestaan van dualisme met God, in de zin van “als ik dit doe, dan doet God dat”, wat per slot van rekening niets anders is dan de vertolking van de wet. Het is een grote dag in ons leven wanneer we zien dat we door en voor de wet zijn gestorven en dat de volle genade is dat we niet alleen hoeven te sterven, maar ook niet hoeven te leven, omdat Hij ons leven is en er in mijn identiteit geen onderscheid bestaat tussen mijn Heer en mij. Dit is Galaten 2:20, het evangelie voor de gelovige. Het is één ding om ons christelijke leven te zien als een aanloop naar Jeruzalem, maar een ander ding om het te zien vanaf onze opstanding met Christus. Tot Golgotha is er dualisme, maar vanaf Golgotha zijn we één met Hem, samen gekruisigd, samen gestorven, samen begraven, samen opgestaan en samen met Hem gezeten in de hemelse gewesten. Dit is wat de vaders zien. Het is de logische stap dat wanneer we op Golgotha zijn aangekomen, dualisme tot een einde komt. Na de hemelvaart waren er geen voetstappen van de Heer meer om in te staan en heeft alles een hemels karakter gekregen van één geest zijn met Hem.

Wanneer dit hemelse karakter een realiteit voor ons wordt, krijgt ook ascentie een plaats in ons christelijke leven. Op de aarde is alles in rep en roer, lopen de leeuwen rond, is er druk, frustratie, onvrede en schijnbare onzekerheid, maar in de hemelse gewesten is alles in rust. In de hemelse gewesten ‘zitten’ wij om op de aarde te ‘wandelen’ (vgl. Ef. 2:6; 4:1).

Wat is de sleutel tot een leven in ascentie, het leven in de leeuwenkuil op basis van onze uitzicht naar Jeruzalem? Thomas à Kempis heeft eens gezegd dat een mens wordt opgeheven van de aarde door twee vleugels, eenvoud en reinheid. Eenvoud is de zuiverheid van het oog, het oog op één doel gericht, en reinheid is de zuiverheid van hart, het hart op één doel gericht. Wanneer ons oog zuiver is, betekent het dat het op Eén Zaak is gericht. Een zuiver oog ziet wat Christus ziet; het is Zijn zien door ons waar de focus is dat Christus alles in alles is. Wie een zuiver oog heeft, is tot Zijn rust ingegaan (Hebr. 4:10,11).

Ascentie laat zien dat onze diepste identiteit in onze geest ligt. Onze identiteit ligt niet in onze ziel of lichaam. Het vlees - de ziel en het lichaam – is als kleding die ons kleur geven met al onze voorkeuren en afkeuren, maar is niet wie we zijn. Het vlees geeft uitdrukking aan wie we zijn in de geest. Daarom kennen we niemand meer naar het vlees (2 Cor. 5:16), en laten we anderen ons niet afbrengen van onze identiteit van ‘Christus als ons’ wanneer zij ons willen vastpinnen op ons vlees. Daniël 6 met Daniëls uitzicht in de richting van Jeruzalem en zijn zicht op de rondlopende leeuwen zijn illustraties van diep geestelijke waarheden die ieder christen tot zijn of haar realiteit moet maken.

Het einde van Daniël

“En deze Daniël stond in hoog aanzien onder het koningschap van Darius en onder het koningschap van Kores, de Pers” (Dan. 6:28).

Daniël 6 is een illustratie van onze dood, opstanding en ascentie met Christus. Hiervan lezen we in 2 Timotheüs 2:11:13:

“Het woord is betrouwbaar: immers, indien wij met Hem gestorven zijn, zullen wij ook met Hem leven; indien wij volharden, zullen wij ook met Hem als koningen heersen; indien wij Hem zullen verloochenen, zal ook Hij ons verloochenen; indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw, want Zichzelf verloochenen kan Hij niet.”

Deze verzen laten ons nog een waarheid zien, namelijk dat volharding moet leiden om in het Messiaanse tijdperk met Christus als koningen te heersen. Dit is een voorrecht dat we kunnen missen als we niet tot de realiteit van ascentie komen en niet volharden. Paulus spoort ons aan om met volharding de geestelijke wedloop te lopen en niet te verslappen. Volharding is niet dat we vanuit onszelf kunnen ophoesten, *“want zonder Hem kunnen we niets doen”* (Joh. 15:5). Volharding houdt verband met trouw, dus met de vrucht van de Geest (Gal. 5:22,23). Volharding betekent dat we tot het einde doorgaan met *“zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof van de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven”* (Gal. 2:20).

Het Messiaanse tijdperk of millennium is een speciale periode van duizend jaar. Het is de eeuw van de gerechtigheid. Het is een tijdperk waarin God loon heeft bereid voor hen die trouw zijn en tuchtiging voor wie ontrouw zijn gebleken.

In Matthéüs 10:38 lezen we:

“En wie zijn kruis niet opneemt en achter Mij komt, is Mij niet waardig. Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om Mijnentwil, zal het vinden”.

Wie zijn schijnbaar onafhankelijk leven prijsgeeft in dit leven, zal in de komende bedeling loon ontvangen om als mede-erfgenaar te mogen delen in de toekomstige heerschappij met Christus (Rom. 8:17).

In 1 Timotheüs 6:19 lezen we:

*“waardoor zij zich een vaste grondslag voor de toekomst verzekeren om het ware [“eeuwige”] (Gr. *aionios*) leven te grijpen”.*

De gedachte is hier dezelfde als in 1Timothéüs 6:12: het is het toekomstige leven dat gegrepen moet worden, het leven in de toekomstige eeuw, in het Messiaanse tijdperk.

Deze waarheid komt terug aan het einde van Daniël 6 en zijn alle elementen behandelt: dood, opstanding ascentie en heerschappij.

Studievragen

1. Wat weet je van Darius de Meder?
2. Wat betekent het dat wij de gezindheid van Christus hebben?
3. Wat is de gedachte achter “*open vensters aan de kant van Jeruzalem*”?
4. Wat zijn jouw leeuwen in je leven?
5. Wanneer bidden wij zonder ophouden?
6. Wat is ‘ascentie’?
7. Wat was het einde van Daniël en wat is ons einde?